

Boem

Boem. Met een zachte plof viel Gloria op een grasveldje. Ze schudde haar hoofd een paar keer heen en weer en opende toen pas haar ogen om te zien waar ze terecht was gekomen. Onder haar was het groen, dat beviel haar goed. Boven haar was het blauw, zoals het hoorde. Maar tussen het gras en de rest van haar lag haar rechtervleugel in een malle kronkel. 'Dat ziet er niet goed uit', constateerde Gloria hardop.

Pijn deed het niet, want ze was een engel en engelen hebben nou eenmaal nooit pijn.

Glorie sprong overeind, schudde haar linkervleugel in model en zag bezorgd dat haar rechtervleugel een heel eigen leven leek te leiden. Traag bungelde hij heen en

weer, de punt schraapte door het gras over de kleigrond. Als ze iets omhoog zweefde kwam de punt los van het gras, maar het kostte haar grote moeite om dan haar evenwicht te bewaren. Staan was makkelijker.

Handig trok ze de lichtcirkel van boven haar hoofd naar de beschadigde vleugel voor een nauwkeurig onderzoek. Ja hoor. Er zat een barstje in. 'Dat ziet er niet goed uit,' mompelde Gloria nog een keer.

Ze keek om zich heen. Achter haar stroomde een rivier. Links van haar was een bosje waaruit een zwarte hond vrolijk op haar af kwam rennen. Vlak voor haar bleef hij staan, keek haar indringend aan en kwispelde als een malle.

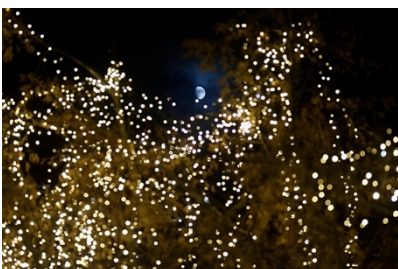
'Hierrrrr,' riep een vrouw vanuit het bosje en nog voordat ze tevoorschijn kwam verstopte Gloria razendsnel haar vleugels onder haar kleding.

'Ja, hij is hierrrr hoor,' zei ze vriendelijk. Ze verbaasde zich over haar eigen stem, die ze nog nooit had hoeven gebruiken, tot ze over dat rottige wolkje was gestruikeld, zo even, en hier terecht was gekomen.

'Dat doet ie anders nooit, sorry hoor,' zei de vrouw. Ze liep een paar stappen verder, stond stil en draaide zich weer om naar haar. Gloria was in gedachten verzonken.

Die vleugel. Het zou minstens drie maanden duren voordat ze die weer goed kon gebruiken, realiseerde ze zich. Met een diepe zucht keek ze omhoog. Het begon al een beetje te schemeren. Terug naar huis zweven kon ze voorlopig wel vergeten. Maar waar moest ze dan heen? Het was hier koud, en de kleigrond was stug en plakkerig. En, erger nog, ze was volkomen alleen.

Een engelentraan rolde langs haar zachte gezicht en kwam met een heldere plinggg in een modderplas terecht.

'Gaat het wel goed met je?' vroeg de vrouw van de hond opeens. 'Je staat hier zo triestig in je eh... lange jas.' Ze leek een snelle inschatting te maken van de situatie. 'Loop anders gezellig een eindje met me op.' Er klonk bezorgdheid in haar stem. Aan de hemel verscheen de eerste ster al.

Onbereikbaar voor Gloria. Ze knikte stil en dankbaar. Ze trok haar vleugels nog wat dichter om zich heen, voor zover dat

ging, en wandelde met de vrouw mee. Onmerkbaar een klein stukje boven het gras, voor het gemak. De dijk over, het schuine pad aan de andere kant naar beneden.

Verwonderd keek ze om zich heen. Boven hun hoofd twinkelden al een paar sterren die ze zo goed kende. Maar hier beneden twinkelde ook heel wat.

Voor de ramen hingen gekleurde sterren en rond kozijnen en daken flonkerde het licht haar tegemoet, wat haar deed denken aan thuis.

In de woonkamers zag ze groene bomen staan, een schril contrast met de kale bomen in de tuinen en op het plantsoentje.

‘Als je zin hebt kun je bij mij wel even een bakkie doen en uitrusten,’ bood de vrouw aan. ‘We zijn hier gewend om elkaar te helpen.’

Ze wandelden langs een robuuste picknicktafel met twee banken en een monument. Gloria zag een ooievaarsnest op de schoorsteen van de kerk en knikte. Het komen en gaan van leven was haar dagelijks werk.

‘Ken je al die mensen die je groet?’ vroeg ze verbaasd aan de vrouw. Die lachte. ‘De meeste wel,’ zei ze. ‘En ik maak alvast een beginnetje door de mensen te groeten die ik nog niet ken.’

Ze wandelden, maakten af en toe een praatje en ook Gloria kreeg er aardigheid in om iedereen vriendelijk te groeten. Een vrouw met een lange jurk, een hoofddoek en vier kinderen. Een wat bleke man met een hoody en een hond. Een vrouw met een helm op een fiets, twee mannen gearmd, een vrouw met een lange grijze paardenstaart, een meisje op een zwart paardje, een lange man die stevig doorstapte, allemaal groetten ze Gloria en de vrouw vriendelijk.

Verrast zag Gloria een kastje met gratis boeken, een kast met etenswaar. ‘Als je iets nodig hebt kun je pakken hoor,’ bood de vrouw aan. Overvloed delen met elkaar, dat leek wel heel erg op thuis, vond Gloria.

‘Zie ik je vanavond weer aan tafel?’ riep de vrouw naar de overkant, waar een man op klompen langsliep. ‘Vanavond eten we mét verhalen,’ riep hij terug, ‘daar laten we ons graag voor halen!’ De vrouw stak haar duim op.

Ja, het was koud buiten. En het zou zeker nog drie maanden duren voordat haar rechtervleugel weer zo sterk zou zijn dat ze terug kon naar waar ze vandaan kwam, wist Gloria. Maar om die maanden door te komen kon ze zich geen vriendelijkere plek voorstellen op aarde dan hier in dit dorp aan de rivier. Het voelde nu al bijna als thuis.

Dus als je de komende maanden iemand tegenkomt in het dorp die je nog niet kent, wees er dan extra hartelijk tegen. Je weet nooit wie je voor je hebt.